

משחקי נופש korbball

אתה מסתכל במערכת ואז אתה רואה משחקי נופש אתה שואל את עצמך למה התכוון המשורר...?

אתה מגיע לשיעור ואז נתקל במשחקים שהם אינם מן המניין שלנו, משחקים שאנו לא מכירים ולא פוגשים בהם ביום יום שלנו, ואז פתאום כשחולפים השיעורים ואתה מפסיק להגיד לעצמך על מה מדבר המרצה ומה הוא רוצה אתה פתאום קולט: רגע, אני לומד להיות מורה. אולי אני אקח ממנו משהו בכל זאת?, טוב אז התחלתי להקשיב להפנים ואפילו לנסות את השיטות בבית הספר שבו אני מלמדת. זה מעניין ליצור אצל הילדים עניין, לגרום להם לרצות ללמוד ולהבין, והכי מדהים שזה פשוט קשור רק לדרך שבה אני בוחרת להגיד את הדברים או פשוט לא להגיד אותם. זוהי נקודה מעניינת למחשבה מבחינתי וברמה הזאת קיבלתי המון מן השיעור הזה.

המשחק korbball היה חדש לי עבורי. נהייתי מאוד לשחק אותו, יש בו המון מיומנויות ותכונות שאנו מתרגלים תוך כדי.

דבר ראשון משחקים עם כדורגל. ילד רואה כדורגל וישר חושב לעצמו, "יש" משחקים כדורגל. כי הרי מה עוד אפשר לעשות עם הכדור הזה? (כמובן שגם אנחנו ישר שיחקנו כדורגל) ואז פתאום לא משחקים דווקא כדורגל, אלא משחק אחר. החוקים מאוד ברורים: לא מכדררים, עושים צעד וחצי כמו בכדורסל והמטרה כמובן לקלוע לסל.

מקסים בעיני השילוב של הבנים והבנות כאחד- בת שומרת על בת, בן שומר על בן וכך מאזן הכוחות שווה, והכי חשוב - זה חלק מחוקי המשחק.

אסור לכדרר- נהדר, אנחנו חייבים למסור! אין לנו למי למסור? עוד יותר מצוין זה אומר ששאר השחקנים ילמדו להיות בתנועה כל הזמן. זהו מרכיב מאוד חיוני בכל משחקי הכדור כאחד.

שחקן לא יכול לקחת כדור ולרוץ לסל- כלומר המשחק מחייב קבוצתיות, מחייב אותי להיות אחראי לאורך כל הזמן על התנועה שלי במגרש, כל שחקן חשוב במגרש.

הסל הוא בצורת טנא - מותר לזרוק זריקת סבתא? אז גם אם יש בנות או בנים שלא ממש יודעים איך לקלוע לסל כי לא למדו בעבר, הם יכולים לקבל בטחון ואפילו לקלוע. מצוין.

היצירתיות של כל השחקנים כקבוצה נמדדת במשחק. אני בתור מורה, לא אצטרך להסביר כמעט כלום לגבי דרך המשחק, מדוע? כי אין להם ברירה - אסור לכדרר ואסור לרוץ עם הכדור. מפעם לפעם הם יתמודדו אם המון דרכים שונות שבאמצעותם יצטרכו לקלוע לסל.

כמות השחקנים בכל קבוצה הוא 8 סה"כ 16. מעולה. כך אני מוודאת, כי כל התלמידים שלי משתתפים בשיעור. אין אפשרות שילד או ילדה שנמצאים בתוך המשחק לא ישחקו כי את כולם צריכים.

הגענו להגנה - כל אחד שומר על שחקן אחד קבוע ורק עליו. זו למידה של אחריות אישית כלפי הקבוצה. אם השחקן שלי קלע סל זה מפני שאני לא הייתי ערנית מספיק או לא שמרתי עליו כמו שצריך. אין על מי 'להפיל את האחריות' וזה דבר מצוין. אחריות היא מילה מאוד כבדה ומאוד חשובה לנו, ודרך המשחק הזה ועוד המון משחקים ניתן בהחלט ללמד מהי אחריות ואיך אני מקבל אותה על עצמי.

קו האמצע - הגנה בחצי שלה וההתקפה בחצי שלה. לא כולם עולים להתקפה ולא כולם יורדים להגנה. לכל אחד יש תפקיד ברור. יש קו שאותו לא עוברים, בעיני זה חשוב מאוד. זוהי עוד דרך לוודא כי כולם משתתפים ולא רק כמה כוכבים שפשוט רצים הלך חזור.

לסיכום חלק זה, מיצינו דרך משחק אחד שלמדנו קשת רחבה של נושאים שאותם אנחנו לומדים רק דרך ספורט! היכולת שלנו להרים את הראש ולפתח ראייה מרחבית, היכולת לחשוב תחת לחץ למי למסור ומה לעשות?, להיות כל הזמן בתנועה כי אין דרך אחרת. אחריות אישית זו תכונה שחייבים לקבל, על מנת שנוכל תמיד בפעם הראשונה שאנו מבצעים משהו לבצע אותו על הצד הטוב ביותר כי לא תמיד אפשר לקבל עוד הזדמנות.

מהו משחק קבוצתי? כמה חשובים כל חברי לקבוצה? כמה חשוב שנעבוד בשיתוף פעולה האחד עם השני? ועוד. המון נקודות למחשבה.

הצפייה בשיעור אתגרה אותי באופן אישי עוד יותר - פתאום אני קולטת שיש עוד אפשרויות טקטיות, מהלכים, נקודות חשובות שאותן איני רואה כשאני נמצאת בתוך המשחק. צפייה במשחק בעיני (בכל משחק) היא הדרך הטובה ביותר ללמוד עליו. ישבתי מול המחשב ואני על קוצים רוצה כבר ללכת למגרש ולנסות את מה שראיתי. ככה יצרנו סקרנות, עניין והכי חשוב למידה.

נקודה מאוד מעניינת למחשבה - המיומנויות הנדרשות במשחק זה הן בסיסיות לחלוטין: ריצה, תפיסה, זריקה. ולכן אין שום סיבה כי אחד הילדים ירגיש שהוא לא מצליח, או שהוא לא מסוגל לקחת חלק במשחק. פשוט נהדר.

עדן חצור